

Sygn. akt V GC 885/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18.10.2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Magdalena Wilner

Protokolant: Kinga Puszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 4.10.2017r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. C.

przeciwko : (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s. (...)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s. (...) na rzecz powódki A. C. kwotę 25 621,52 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dwadzieścia jeden złotych (...)) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od :

- kwoty 2 050,72 zł od dn. 21.02.2016r. do dnia zapłaty,
- kwoty 3 684,65 zł od dn. 27.03.2016r. do dnia zapłaty,
- kwoty 2 050,72 zł od dn. 18.04.2016r. do dnia zapłaty,
- kwoty 8 413,75 zł od dn. 3.05.2016r. do dnia zapłaty,
- kwoty 5 016,37 zł od dn. 29.05.2016r. do dnia zapłaty,
- kwoty 4 405,31 zł od dn. 6.06.2016r. do dnia zapłaty,

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 944,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesowych.

Sygn. akt V GC 885/17

UZASADNIENIE

Powódka A. C. wniosła w dniu 13 grudnia 2016 roku wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł. kwoty 25.621,52 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż strony zawarły umowę o stałe świadczenie usług transportowych. Powódka wywiązała się z umowy i w trakcie jej obowiązywania wykonała powierzone jej zlecenia. Z tego tytułu dochodzi zapłaty.

W dniu 20 marca 2017 roku Sąd wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o odrzucenie pozwu. W uzasadnieniu wskazał, iż powódka bezskutecznie wypowiedziała umowę.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W dniu 13 stycznia 2016 roku pozwany zawarł z powódką umowę o stałe świadczenie usług transportowych.

(dowód: umowa nr (...) z dnia 13.01.2016 roku k. 47 – 51)

Z tytułu wykonanych usług powódka wystawiła pozwanemu faktury VAT, zaś pozwany dokonywał rozliczenia tras.

(dowód: faktury VAT k. 23; 26; 29; 32; 35; 38; 41; 44; rozliczenia tras k. 24; 27; 30; 33; 36; 39; 42; 45; odpis książki nadawczej k. 25; 28; 31; 34; 37; 40; 43; 46)

Pismem z dnia 02 maja 2016 roku powódka wypowiedziała umowę z dnia 13 stycznia 2016 roku ze skutkiem natychmiastowym z winy zleceniodawcy, powołując się w treści pisma na §8 pkt. 3 umowy. Pismo zostało nadane w dniu 02 maja 2016 roku za pośrednictwem operatora pocztowego.

(dowód: pismo z dnia 02.05.2016 roku k. 52; odpis książki nadawczej k. 53)

Pismem z dnia 22 marca 2016 roku stanowiącym wezwanie do zapłaty powódka wezwała pozwanego do zapłaty m.in. kwoty 1.129,14 złotych z tytułu faktury VAT nr (...), w terminie 4 dni od dnia otrzymania pisma. Pismo zostało nadane u operatora pocztowego w dniu 22 marca 2016 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22.03.2016 roku k. 66; odpis książki nadawczej k. 67)

Powódka ponownie wezwała pozwanego do zapłaty wezwaniem do zapłaty z dnia 28 kwietnia 2016 roku wyznaczając mu termin 14 dni od dnia otrzymania pisma. Pismo zostało nadane u operatora pocztowego w dniu 28 kwietnia 2016 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 28.04.2016 roku k. 68; odpis książki nadawczej k. 69)

Pozwany w dniu 04 maja 2016 roku uiszczył na rzecz powódki kwotę 1.129,14 złotych tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...).

(dowód: dokument transakcji bankowej k. 73)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów.

Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z dyspozycją art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Podstawą łączącego strony stosunku prawnego była umowa zawarta w dniu 13 stycznia 2016 roku. Zgodnie z dyspozycją art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Przedmiotem wyżej wymienionej umowy było świadczenie przez powoda w okresie obowiązywania umowy usług przewozowych w zakresie transportu krajowego i międzynarodowego, zaś przedmiotem usług były tylko przesyłki w zakresie przewozu rzeczy. Umowa została zawarta na czas określony od dnia 18.01.2016 roku do dnia 17.01.2017 roku. W ramach zawartej między stronami umowy powódka świadczyła na rzecz pozwanego usługi transportowe. Z tytułu wykonanych usług przysługiwało jej

wynagrodzenie stanowiące iloczyn przejechanych kilometrów i stawki w wysokości 1,35 złotych za każdy kilometr. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem ten, kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, jest obowiązany udowodnić fakty uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, jest obowiązany udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Należy podkreślić, że w przepisie tym chodzi nie o każdy fakt, lecz o fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc o fakty prawotwórcze, czyli wykazujące istnienie prawa, oraz o fakty niweczące lub tamujące prawo, czyli wskazujące na to, iż żądanie strony jest nieuzasadnione. O tym, co która ze stron stosunku cywilnoprawnego ma udowodnić w sporze toczącym się przed sądem, decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego, w tym znaczenie domniemania faktycznego i prawnego (tak: J. Gudowski Kodeks cywilny. Komentarz. Księga Pierwsza. Część Ogólna, uwaga do art. 6 k.c., System Informacji Prawnej LEX OMEGA dla Sądów 2015). W toku postępowania dowodowego powódka wykazała dochodzone pozwem roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Dołączone do pozwu dokumenty w postaci faktur VAT, rozliczeń tras, dowodów doręczenia w postaci odpisu nadawczej książki pocztowej, umowy zawartej w dniu 13.01.2016 roku, zostały przez Sąd poddane ocenie. Na tej podstawie Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki odnośnie należności głównej nie budziło wątpliwości sądu w świetle przytoczonych okoliczności i przedłożonych w sprawie dowodów. Biorąc pod uwagę wszystkie wymienione okoliczności uznać należało, że powódka wykazała, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że żądanie dochodzone pozwem jej się należy. Ponadto wskazała, iż faktura nr (...) z dnia 20 stycznia 2016 roku została doręczona pozwanemu listem poleconym w dniu 25 stycznia 2016 roku, zaś termin płatności faktury przypadła na dzień 10 marca 2016 roku. Zatem od tej daty należy liczyć trzydziestodniowy termin, który przypadła dzień 09 kwietnia 2016 roku. Tym samym powódka prawidłowo w dniu 06 kwietnia 2016 roku wysłała do pozwanej wezwanie do zapłaty wyznaczając dodatkowy termin. Wezwanie zostało odebrane przez pozwaną dnia 07 kwietnia 2016 roku, a więc dwa dni przed upływem trzydziestodniowego terminu do wymagalności przedmiotowej faktury.

Zatem Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.